

Barbara Cartland

The book cover features a vibrant yellow background. In the center, there is a faint, circular portrait of a woman with curly hair, likely Barbara Cartland. The foreground is dominated by several sunflowers with bright yellow petals and dark brown centers, some of which are still in their green, pointed husks. The overall aesthetic is classic and elegant.

Hertsog hädabhus

Barbara Cartland
A Duke in Danger
1983

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell
Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viies

© 1983 by Barbara Cartland
All rights reserved.
© 2005 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10367
ISBN 978-9949-20-001-6

Autori märkus 1818

Pärast Napoleoni kaotust kujunes okupatsiooniarmee Prantsusmaal tohutu suureks organisatoorseks probleemiks. Prantslaste arvates pidi küll juhtuma ime, et nad suudaks kõik need 150 000 väesalka ära toita. Nende rõõm võõrvägede saabumise üle muutus peagi meelehärmiks.

Pealegi hakkasid prantslased protesteerima reparatsioonimaksu vastu ja *Madame de Staël* ennustas, et seda makstakse “esimesel aastal kullas, teisel hõbedas ja kolmandal seatinas”.

Okupatsioon lõppes 1818. a novembris Aix-la-Chapelle’is toimunud kongressiga. Kuid sellega sai

BARBARA CARTLAND

Inglismaa endale kaks vaenlast: poliitilise rahulolematuse ja majandusliku madalseisu. Sõjast tagasi pöörduvad mehed leidsid, et maal, mille eest nad olid nii vapralt võidelnud, polnud kohta kangelastele.

Esimene peatükk

Harlingtoni hertsog saabus Harlingtoni majja Berkeley väljakul ja vaatas rahulolevalt ringi.

Maja oli silmanähtavalt heas korras ning ta vaatas uhkusega esivanemate portreesid, mis rippusid seintel ja trepi kohal.

Seal olid ka eelmise hertsogi kogutud maalid, mille hulgas terve hulk Prantsuse meistrite töid.

Ta saabus just Prantsusmaalt, kus oli õppinud hindama Prantsuse kunstnike geniaalsust, mida ta enne sõda Napoleoniga polnud osanud.

Sõja lõpust saadik oli tema silmaring laienenud nii mõneski valdkonnas, mis teda varem sugugi ei huvitanud.

Ta oli pikk, väga ilus mees, kelle kõnnakusse ja ilmselt ka silmavaatesse olid sõduriaastad jätnud oma jälje.

Naised, keda oli tema elus palju olnud, olid talle öelnud, et ta näib alati otsivat midagi silmale nähtamatut, kuid harilikult pettub selles.

Ta ei olnud päris kindel, mida nad selle all silmas peavad, kuid, tõsi, ta oli õppinud hindama nii mehi kui ka naisi pigem nende isikupära kui väliste omaduste järgi.

Ka oma väga tähtsa positsiooni Wellingtoni armees saavutas ta tänu võimele mõista inimloomust.

Ta polnud mitte ainult juht, vaid, nagu keegi kord ütles, tal oli eriline külgetõmbejõud, mis on omane vaid suurimatele valitsejatele.

See kompliment ajas hertsogi naerma. Samal ajal lootis ta – kuna ta polnud üldse upsakas –, et see on tõsi.

Nüüd, kui ta kõndis vestibüülist alla elutuppa ja sealt raamatuid täis raamatukokku, mõtles ta, et vähestel meestel on elus niimoodi vedanud kui temal.

Ta oli ilma vähimagi kriimustuseta üle elanud viis kurnavat aastat Portugalis ja Hispaanias, siis Prantsusmaal ja lõpuks Waterloo all, samal ajal kui paljud tema sõbrad ja kaaslased tema kõrval tapeti.

Seejärel, ja mitte ainult silmapaistva sõjamehena, vaid ka diplomaadina, oli ta olnud Raudsele Hertsoigile* okupatsiooniaastatel hädavajalik mees.

* Iron Duke (Raudne hertsog) – hertsog Wellingtoni hüüdnimi

Hertsog hädas

Tagasivaadatuna oli see kahtlemata keeruline aeg täis pettumusi ja poliitilisi draamasid mitte ainult Inglismaal, vaid kogu Euroopas.

Kuid nüüd, uskumatu küll, oli see möödas ja aasta lõpuks – Waterloost oli möödunud kolm aastat – pidi okupatsiooniar mee koju tulema.

Pärast kõiki dramaatilisi vaidlusi, hetki, kus kannatus katkemas, tehtud ja tegemata otsuseid, mida saatis liitlaste omavaheline lõputu köievedu, suutis hertsog vaevu uskuda, et ta on nüüdseks vaba mees.